

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2013/11

Valaki hiányzik...

... az életedből:
az aki már eddig is
szeretett Téged (is)

... Isten közelségéből:
mert még mindig máshol
keresi a boldogságot

... gyülekezetünkéből:
hogy összetartozzunk

Istentiszteletek érdeklődőknek

vasárnap fél 11-kor

**Meddig marad még üresen
a TE helyed?**

Most ősszel különös hangsúllyal foglalkoztunk keresztyén küldetésünk egyik legfontosabb feladatával, a tanítvánnyá tétellel. Missziói felkészülésünket három vasárnapi igehirdetés is segítette, a Timóteushoz írott első levél alapján.

Néhány utca lakóit borítékban elhelyezett szórólapokkal hívogattuk: „Négy lehetőség”-et ajánlva nekik, köztük, hogy „Átriumi beszélgetések”-en, egy tea mellett találkozhasanak lelkészeinkkel.

Szept. 22-én, 29-én és okt. 6-án a fél 9-es istentiszteleteket a hagyományos rend szerint tartottuk Berényiné Csinády Melinda, Püskiné Szécsi Judit és Bertha Zoltán lelkészeink ige szolgálatával.

Ismerősöket, barátokat, családtagokat, érdeklődőket a fél 11-es istentiszteletekre hívogattunk, a lelkipásztor által írt levéllel is. A Jézushoz hívogató – András szolgálat – három vasárnapján gyülekezeti tagjaink közül többen is szolgáltak imádsággal, igeolvasással, és személyes vallomások hangzottak el útkeresésükről, hitre jutásukról, gyülekezethez tartozásuk örömről.

Püski Lajos ige szolgálatával hívott a Krisztus melletti döntésre, új életre.

Közreműködtek Nagy Csaba orgonán és pianínón, az ifis zenekar, valamint kamarakórusunk.

A kiosztott lapokon lévő imádság elmondásával felelni lehetett a megszólításra, és segítséget kérni a lelki fejlődéshez. Az október elején indult Bibliaiskolában pedig megalapozható az igeismeret és a hit. A bizonyágtételeket és igehirdetéseket szerkesztve közöljük. A teljes anyag megtalálható honlapunkon:

www.refnagyerdo.hu

(Szerk.)

Szeptember 22-én, a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással Kovács Teofil, imádsággal Bécsi Orsolya szolgált. Lelki útkereséséről, megtéréséről Dr. Hodossiné Sugár Éva beszélt. A Luk 19,1-4 alapján Püski Lajos hirdette az igét.

Kedves Barátaim!

Érdeklődésünk, kíváncsiságunk, vágyaink nagyon meg tudnak mozgatni bennünket. Sok időt, rengeteg erőt és temérdek pénzt áldozunk azért, hogy kíváncsiságunk kielégüljön, vágyaink beteljesüljenek. Sokan látni szeretnék a sztárokat hírességeket, akik közül sajnos nem mindegyik lehet erkölcsi példakép is. Lehet, hogy autogramot szerezhetünk, beszédtemává is lehetnek, de *életünknek lesz-e igazi haszna ezekből?*

Bizonyára sokan akarták látni a Jerikón áthaladó Jézust. Köztük volt a tehetős Zákheus, akinek mindene meg lehetett. A nagyobb vagyonért, karrierért hajlandó volt az idegen elnyomó római hatalmi gépezetbe is beállni, a törvényeket megszegni. Jerikóban bérelte a vámszedés jogát. Fővámszedőként sokakkal találkozhatott. Mégis hiányt szenvedett, hiszen nem sokan szerethették, és nem fogadták be. Talán maga sem tudta igazán megfogalmazni, de *ez a hiányérzet megmozdította, látni akarta Jézust.*

Bármi hozott Téged ide – jól tetted, hogy eljöttél. Az Úr most is itt van. Találkozni akar veled is az Úr.

Az Úrral való találkozásért érdemes az akadályokat legyőzni! Zákheusnak sem volt könnyű, hiszen:

Valaki hiányzik

– Nem volt igazán vallásos ember. Mit mondanak majd az emberek, ha most ő idejön?

– Az elnyomókat kiszolgálta, és tudta, hogy ezért nem szerette saját környezetét.

– Alacsony emberként csak az első sorból láthatna, de oda nem mert állni.

A lelke azonban nagyon szomjazott. Vágyódott, legalább látni azt a Jézust, akiről azt hallotta, hogy a bűnösöket is elfogadja. Ezért képes volt vezető ember létére felmászni egy fa ágaira.

Talán eddig téged is visszatartott a templomtól, az ismeretlentől való félelem, a környezet esetleg megszóló véleménye. Nehéz felismerni és beismerni az életünket gyötrő lelki hiányt, de érdemes!

Nem könnyű legyőzni ezeket az akadályokat, de érdemes!

Az Úr most itt jár, találkoznotok kell. A Jézussal való találkozásból nagy haszna lesz életednek. Jöjj jövő vasárnap is, hogy megszólíthasson, mert a testté lett isteni szeretet, Jézus hiányzik az életedből. Ámen!

Bécsi Orsolya imádsággal szolgált

“Irigységből” lettem...

Gyerekkoromban szinte semmit nem tudtam a Bibliáról és Istenről. Egyetemista koromban, fiatal házasként kezdtem templomba járni, ám akkor sem önszántamból, hanem mert a férjem nagyon vágyott rá, hogy megismerje Istent, én pedig nem akartam addig otthon unatkozni egyedül. Az egyik istentiszteleten megszólított minket egy hippy kinézetű lány, s azt állította, hogy ő itt lelkész, és meghív minket a délutáni ifjúsági bibliaórára. Én mindjárt tudtam, hogy hazudik, mert nők nem lehetnek papok, ő nem látszott többnek 18 évesnél a kis tüsi hajával, extrém öltöztével (holland ruha volt rajta), és ráadásul azt állította, hogy Ullának hívják, olyan név pedig nincs is. Ezért rávettem Sanyit, hogy menjünk el délután, és nézzük meg, hogy ki is ő valójában.

A segédlelkész volt, s egy 10-15 fős ifit vezetett. Volt közöttük középiskolás, egyetemista, végzett orvos, tanár, sőt olyan valaki is, aki a felsőoktatásban tanított. Szeretettel, barátságosan fogadtak, nagyon jókedvűek, szívporkázóan szellemesek voltak, egyáltalán nem úgy festettek, ahogy történelemórán tanultam: buta öregasszonyok, akik elhiszik a papok meséit. De ami a legmegragadóbb

“Irigységből” lettem keresztyén

volt bennük: békesség és harmónia áradt belőlük, szemmel láthatóan nagyon szerettek egymást. Ott volt három testvér is, akik közül a legidősebb kissé fogyatékos volt, vele is természetesen és kedvesen viselkedtek. Ekkor öntött el a sárga irigység: én is ilyen akarok lenni, s én is ilyen barátokat akarok!

A bölcsész karon, ahová jártunk, rengeteg okos figura volt. Szenvedtek a meg nem értettségért, az emberek közötti kommunikáció lehetetlenségéért (amit ugye Wittgenstein kiválóan megfogalmazott), de az nem volt gyakori, hogy igyekeztek volna ők maguk megérteni a társaikat.

Így hát járni kezdtünk ebbe a közösségbe és az istentiszteletekre. De rengeteg dolgot nem értettem, ellentmondott az addigi ismereteimnek, s azt hittem, ezek az ellentmondások feloldhatatlanok. Emlékszem a megdöbbenéseimre, amikor például az evolúcióval kapcsolatban azt mondta az ifiben egy fiú, aki orvos volt, hogy szerinte abszolút összeegyeztethető az istenhittel, hiszen ha lezajlott ez az átláthatatlanul bonyolult folyamat, azt egy óriási elmének előre el kellett terveznie. Bár sok kérdésemre adott ilyen módon megoldást a fiatalok köre, és csak nagyon lassan gyarapodott Istenről és a Bibliáról a tudásom. Mindig újabb, és újabb megoldhatatlannak tűnő problémába ütköztem, ezért a következő szeptemberben járni kezdtem bibliaiskolába, ahol módszeresen olvastuk a Szentírást, és a lelkész meg is magyarázta a nehezen érthető részeket. Nagyon nehezen küzdöttem meg a megváltás fogalmával: sehogy sem fért a fejembe, hogy miféle cseréről van itt szó? Mit jelent az, hogy Jézus helyettünk halt meg, hiszen mi is meghalunk. A lelkész

nagy türelemmel igyekezett megérteni és megválaszolni a kérdéseinket. Elmondta a sokak által ismert autóplopásos történetet: úgy képzeljem el Jézus áldozatát, mintha én lebuknék autóplopás miatt, bíróság elé állítanának, s az az ítélet születne, hogy börtönbüntetést kapok, vagy pénzbüntetést kell fizetnem. Képzeljem el, hogy nincs pénzem, s nyilván borzasztóan elkecseregdek. S miután véget ér a tárgyalás, a bíró hozzám lép, s azt mondja, hogy látja, nagyon bánt, amit tettem, így ő kifizeti helyettem a büntetést. Ugye milyen boldog és hálás lennék! Így „fizette ki” Jézus minden gonosz tettemért a büntetést, s én boldogan és hálásan élhetek örökké.

Azóta, mikor magyartanárként tanítom a Bibliát tizenéveseknek, én is igyekszem figyelni erre, hogy a vallásos neveltetést nem kapott gyerekeknek közérthetően, szemléletes példán keresztül világítsam meg a Szentírás tanításait.

A Bibliaiskola végén abban a gyülekezésben is volt konfirmáció, de számomra már hamarabb megtörtént a megerősítés, azaz konfirmálás. Két évvel a házasságkötésünk után megkérdeztük a lelkészt, hogy milyen feltételei vannak az egyházi esküvőnek. Ő csak annyit mondott, hogy ha biztos hittel el tudjuk mondani az eskü szövegét, akkor megesküdhetünk. S ez számomra óriási dolog volt: sok ember előtt hangosan kimondani, hogy én hiszek az élő Istenben, aki Atya, Fiú, Szentlélek, egy örök és igaz Isten, ez volt az én igazi konfirmációm. Megrendülten, sírva mondtam végig a szöveget. Nem az volt nagy elhatározás, hogy a társamhoz mindig hű leszek, hiszen azt már két évvel korábban eldöntöttem, hanem az, hogy ezentúl Istenhez is tartozom.

„Irigységből” lettem...

Saját példából kiindulva úgy vélem, mindenkinek szüksége van arra, hogy ha elhatározta, hogy Istennel fog járni, azt nagy közösség előtt, ünnepélyes formában nyilvánítsa ki.

Hodossiné Sugár Éva

Kovács Teofil igeolvasással szolgált

Kamarakórus énekelt

Gyülekezet az istentiszteleten

Jézus megszólít

Szeptember 29-én a fél 11-es istentiszteleten igeolvasással Szabó Ildikó, imádsággal Véha Krisztina szolgált. Lelki útkereséséről, megtéréséről Kovács Károly beszélt. A Luk 19,1-6 alapján Püski Lajos hirdette az igét.

Kedves Barátaim!

A tehetős fővámszedő, Zákeus életéből valami vagy valaki hiányzott, ezért látni akarta Jézust. Akadályokat legyőzve, megszólásokat is vállalva ment és felmászott egy fa ágára. Bizonyára már az is nagy élmény lehetett volna számára, ha személyesen láthatta volna közelről Jézust. De mi haszna lehetett volna a puszta látásból?

Váratlan fordulat történt. **Az Úr megszólította** a fa levelei között rejtőző, de érdeklődő, vágyakozó lelkű Zákeust. Már téged is többször, különféle módon próbált megszólítani az Úr, de eddig nem vetted észre, vagy nem akartad meghallani a szavát. **Ma téged is neveden szólít az Úr. Ha figyelsz rá, abból neked is nagy hasznod lehet.**

Mit mondott neki Jézus? Nem Zákeus múltjáról, vétkeiről beszélt, nem hánytorgatta szemére, hogy eddig hol járt, hanem a jelenben akarja szeretetével formálni életét. „Ma a te házádban...” – ennyire személyes a megszólítás. Házádban kell megszállnom – vagyis többet szeretnék adni neked, mint csupán annyit, hogy elmondhasd, egyszer életedben az utcán láttad a Názáretit. Az isteni mentő szeretet „kell” szava ez. **Isten szeretné meggazdagítani szeretetével, békességével a hiánytól szenvedő életedet.** Vajon erre a többre is gondolhatott Zákeus?

Jézus megszólít

Mikor történjen meg mindez? Jézus azt mondja, hogy „ma”. **Most van itt az alkalmas idő.** Zákeus nem mentegetőzik, sürgős, fontos dolgaira, munkáira hivatkozva nem kért halasztást. És te? Ne a sok feladatra és az akadályokra nézz, hanem a téged is megszólító Úrra figyelj. Ismerd fel a vissza nem térő pillanat jelentőségét!

Zákeus sietve leszállt, örömmel befogadta a házába Jézust. Így valami változás is elkezdődhet a lelkileg hiányt szenvedő életében.

**Csak látni? Annál több kell, meghal-
lani, sőt még annál is több: befogadni!**
Te hol tartasz? Csak vágyakozol?

Talán már néhányszor belelapoztál a Bibliába is? Nagy bajodban még olykor imádkoztál is? Néha elmentél egy templomba is? Jól tetted azt is, de az Úr akar téged megajándékozni szeretetének közösségével!

Kövesd Zákeus példáját. **Halld meg a személyesen megszólító isteni szót és fogadd be életedbe most az Urat, hogy áldott életed legyen.** Ámen.

Szabó Ildikó igét olvasott

Nem kell félnem...

Jó gyerekkorom volt. Sok mindenre volt lehetőségem. Zenéltem, sportoltam, biciklivel jártam iskolába.

Egyszer az iskolából átvittek minket a református templomba, hogy megnézzük a tornyát. Roskatag falépcsőn mentünk felfelé. Sosem voltam még ilyen magasan. Gyönyörű kilátás nyílt a városra. Később talán ez az élmény is ösztönzött, amikor az Egyetemi Templomba bemásztam, és felmentem a tornyába.

Mind a karcagi, mind itt az egyetemi elhagyott, romos épület volt. Nem árulkodott vallásról, gyülekezetről, Istenről – vagy nekem nem volt rá szemem?

A szüleim is eltitkolták előlem, hogy konfirmáltak, hogy én református templomban lettem kereszttelve, hogy apai nagyapám presbiter volt, és egyáltalán, hogy van Isten.

Isten azonban nem felejtkezett el rólunk, fel tud, és fel is akar használni mindent, hogy rátaláljunk.

Ekkor még nem gondoltam, hogy egyszer édesapámtól a felújított karcagi református templomban veszünk végbúcsút, mint ahogy azt sem, hogy énekelni fogok benne, egy református kórus tagjaként. És azt sem, hogy az Egyetemi Templomot

egy gyülekezet fogja megtölteni, és nekem közöm lesz hozzá...

Édesanyám úgy nevelt, hogy azt mondta: okos, értelmes kisfiú vagyok, és megértem, amit magyaráz. Édesapám pedig úgy tudott rácsodálkozni dolgokra, hogy nekem is kedvet csinált. Ebből a kettőből született meg bennem a kíváncsiság, hogy megismerjem, megértsem a világ dolgait. Így találtam rá Istenre is.

Egyre többet hallottam róla. Fiatalon népzenéltem, feleségem táncolt, így ismertük meg egymást. A tánccal együtt a népi kultúrával is ismerkedtünk, és a népi hitvilággal. Lenyűgözött az a tudás, az a világlátás, ahogyan a természettel szoros közösségben élő ember látta a világot, s ahogy tudását meg is élte, vagy inkább tudása éltette őt. Ebben a világban amikor a legnagyobb a sötétség, akkor születik meg a világosság. Karácsonykor megszületik a világ világossága, Jézus. Ebben is igaz a Biblia. A Római levélben olvassuk, hogy „ami ugyanis nem látható belőle: az ő (ti.: Isten) örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.” Tovább vitt a kíváncsiság, és Isten megengedte, hogy tapasztalatot szerezzünk a természetfeletti világból. Természetgyógyászok közé kerültünk, majd elkerültünk egy szektába. Olvastunk szent iratokat, többek közt a Bibliát. Itt már a beavatásunkra készülünk, amikor egyszer megkérdeztük a vezetőnket, hogy kinek tartják Jézust. Ő azt felelte, hogy Buddhával, Lao Chevel együtt a hetedik, legmagasabb szintet elérte. Ekkor valami megszakadt bennünk. Elmaradtunk közülük. Foghatnánk ezt arra, hogy nem volt időnk, mert akkor építkeztünk, akkor született második

gyermekünk. A valódi ok azonban nem ez volt. Akkor már forgattuk a Bibliát, és ez a válasz nem hagyott bennünket nyugodni, mert a Bibliából mi mást értettünk meg. Jézus nem egy az emberek közül, noha emberré lett, de Ő Isten Fia volt. Feleségemben előjött a gyerekként nagymamájától tanult hitvallás: Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó (ICHTHÜSZ). „... az én Igém, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és áldott lesz ott, ahová küldöttem.” Ézs.55,11

Elmaradtunk hát, és újra keresőben voltunk. Ekkor elmentem egy imakörbe, ahová ismerősöm hívogatott. Korábban hívására nemet mondtam, sőt én hívtam őt a Rózsakeresztesek közé. Most kíváncsiságom – mint Zákheusé – nagyobb volt, mint büszkeségem. Ez volt életem legjobb döntése, mert azon az éjszakán végre találkoztam azzal, akit kerestem. Egy lakáson gyűltünk össze és egész éjjel imádkoztunk, olvastuk a Bibliát, dicsértük az Urat. Hajnal felé a házigazda megkérdezte, hogy mit kaptam imádságban. Elmondtam, hogy azt láttam, hogy körbeállnak és imádkoznak értem. Erre felálltunk és valóban elkezdtek imádkozni értem. Ekkor egy csodálatos érzés öntött el: „hazataláltam!”, és feltartott kezekkel dicsőítettem Istent. Ezzel az élménnyel, kicsattanó örömmel mentem haza. Hajnalodott, feleségem az ablakban várt, és imádkozott, nehogy megint egy szektába kerüljünk. Intettem, hogy ez jó. Következő pénteken feleségem ment el, és ő is átadta életét Jézusnak. Tanítottak bennünket, mint frissen megtérteket, hogy meg is értsük, amit megéltünk. Megértettük, hogy Isten szereti teremtményeit, és nem akarja, hogy nélküle éljünk,

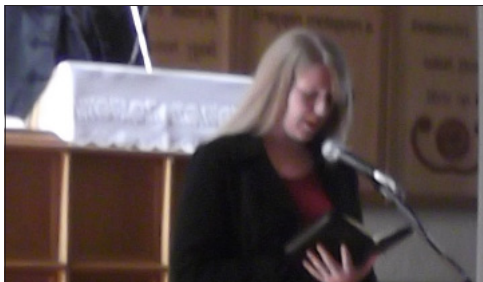
Nem kell félnem...

végül örökre nélküle maradjunk, hanem azt akarja, hogy megtérjünk hozzá és éljünk. De bűnös nem közeledhet hozzá, a Szenthez. Azt mondja Isten, hogy aki vétkezett, annak meg kell halnia. Mivel igazságos, ezért bármennyire szeret, nem tehet kivételt. Ezt az ellentmondást oldotta fel Jézus azzal, hogy helyettünk vállalta a halált, hogy mi élhessünk. Megértettük, hogy ezt jelenti a kegyelem, hogy én, noha halált érdemelnék, Isten szeretetből magára vette a nekem járó ítéletet, hogy most engem fölmentsen, ha beismerem elveszett voltomat, megvallom bűneimet, és ezt az ingyen kegyelmet hálával elfogadom.

21 éve történt és azóta abban a boldog tudatban élek, hogy „nincs már ellenem semmilyen kárhoztató ítélet”, Isten gyermeke lettem, és az Atyai ház minden örömének élvezője. Atyám gondomat viseli, közösségben helyezett el, társakat adott, értelmes célt az életemnek, szerethetem embertársaimat, köztük elsőként a feleségemet, majd gyermekeimet, és ehhez megad mindent, amire szükség van. Nem kell, hogy féljek a holnaptól, mert nem egyedül kell az életet végigküzdenem, hanem Isten csapatának tagjaként. Hálás vagyok érte!

Kovács Károly

Véha Krisztina imádkozott

Nagy változás kezdődhet ma!

Az október 6-án, fél 11-kor tartott istentiszteleten igeolvasással a néhány éve felnőttként konfirmált Kovács Zsuzsa, imádsággal a szintén felnőttként konfirmált Vadász Csilla szolgált. Útkereséséről, megtéréséről a két éve felnőttként konfirmált Mile Anita beszélt. Igehirdetéssel a Luk 19,6-10 alapján Püski Lajos lelkész szolgált.

Kedves Barátaim!

Valami, valaki hiányzik a te életedből is: bár lehetsz szakmailag sikeres, élhetsz rendezett családban, biztos anyagi körülmények között, de mégsem a helyeden. Amikor ezt végre fel- és beismered, akkor csak „látni” szeretnél volna valamit Isten dolgaiból, vagy kész voltál meghallani a téged megszólító isteni üzenetet is? Az Emberfia, azaz **Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.** Amíg Isten nélkül akarunk élni, boldogulni, addig elveszettek vagyunk, bár lehet, hogy sok embernél rendesebbek vagyunk. De az Úr nem jóságunkat, vagy vélt érdekeinket nézi, hanem megelőlegezi szeretetét, és vele való kapcsolatba, közösségbe hív mindannyiunkat.

Zákeus befogadta Jézust. Azonban nem csak a házába engedte be vendégként, hanem az **életébe is befogadta.** A vagyon, a karrier imádata helyett az Úrba vetette most már teljesen bizodalját. Zákeus életében gazdacsere történt. **Ahol gazdacsere történik, ott az érték és életrend is változni kezd.** Amíg az érvényesülés, a vagyon volt életében az első, addig annak rendelt alá mindent, vagyis az idejét, erkölcsét, magánélete minden területét és kapcsolatait is. Nem tudjuk, hogy

Nagy változás kezdődhet ma!

miről beszélgethetett Jézus és Zákheus, de a következményekből kiolvasható. **Nagy változás kezdődött**, ennek bizonyítéka, hogy Zákheus igyekezett jóvá tenni, amit még lehetett korábbi törvénytelen, erőszakos tetteiből.

Nagy változás kezdődhet ma a te életedben is! Azt mondta Jézus akkor, hogy ma lett üdvössége ennek a háznak, de nem Zákheus jóvátételt munkáló tetteiért, hanem mert befogadta szívébe, életébe az Urat. Zákheus is Ábrahám fia, vagyis az ősei között voltak istenfélő emberek is, különösképpen Ábrahám, akinek azt ígérte Isten, hogyha a hit útján jár engedelmesen, akkor áldásban lesz része, sőt általa megáldatnak a népek is. Lehet, hogy őseid között neked is voltak istenfélő emberek, de **üdvösséged csak a Jézussal való közösség által lesz.** Az üdvösség: visszafordulni Istenhez, és így rendeződik a kapcsolatod Istennel és az emberekkel is. Békesség, öröm tölti be az új gazda által új célt kapott életedet.

A testté lett isteni szeretet, Krisztus hiányzott eddig életedből. Fogadd be még ma! Kezdődjön el életedben ma a nagy örömdetes változás! Ámen.

Kovács Zsuzsa igét olvasott

Isten gyermeke lettem

Boldog, gondtalan, játékkal teli gyerekkorom volt. Családunkban mindenki református, de templomba nem jártunk. Istenről kevés szó esett. A mindennapi élet, a templom s vele Isten, különálló fogalmak voltak. Ezért nagy ellenállásba ütközött, amikor elérkezett a konfirmáció ideje. Osztálytársaimtól tudtam, hogy már elkezdődött a „káté” – így mondták. Hallgattam róla, hátha elfelejtik a szüleim, és megúszom. De a lelkész eljött hozzánk, s nem volt választásom, vasárnap menni kellett az imaházba. Nem is volt olyan szörnyű. Szerettem az énekeket és a Jézusról szóló példázatokat. Már éppen kezdtem magam jól érezni, amikor egyik tanárom megkérte, hogy akik járnak konfirmációs előkészítőre, álljanak fel. Felírta a nevünket egy füzetbe. Ez félelemmel töltött el. Valamit rosszul csinállok? A konfirmáción „A tékozló fiú történetét” mondtam el. Pünkösdkor még egyszer el kellett mennem Úrvacsorát venni. Több szó erről nem is esett.

A főiskolán hirtelen úgy éreztem, enyém a világ, úgy élek, ahogy akarok. Jöttek a bulizások, éjszakázás, fiúk. Kerestem az élet értelmét, de egyre kevésbé találtam. Csak a saját tudásomban és olvasottságomban bíztam, néha még bölcsnek is

Isten gyermeke lettem

éreztem magam – csak azt nem értettem, miért csalódom folyamatosan. Aztán végre, úgy hittem, megtaláltam életem párját, aki mellett békességre találok. Lakást vettünk, megszületett kisfiunk – össze nem házasodtunk, úgy gondoltuk, papír azoknak kell, akik nem bíznak egymásban. Az elköteleződés hiánya, az „én” érdekek, önzés és megcsalás romba döntötte a nagy reményeket. Összetörve, önbecsülés nélkül maradtam másfél éves gyerekemmel.

Volt lakásom, munkahelyemen megbecsültek, a családom is mellettem állt. Mégis kínzó hiány gyötört, s végül megfogalmazódott bennem: lelki közösségre vágyom. Mondtam is néhány akkori barátomnak: „Én úgy szeretnék templomba járni!” Ők megütközve néztek rám, „Hát azért ott még nem tartasz!”

A nagymamám és a nagybátyám betegsége keltette fel bennem az imádkozás igényét. A gyászszertartások felébresztették szívemben a vágyat Isten ígéje után. Késztetést éreztem, hogy olvassak a Bibliából. A Hegyi Beszédben olvastam a „szoros kapuról”, akkor már tudtam, hogy az az út rám is vár, de nem tudtam, hogyan térhetnék rá.

Amikor három éve megtaláltam a postaládámban az András-szolgálatra hívó levelet, úgy éreztem, ha erre a hívásra nem megyek el, tényleg reménytelen vagyok.

Az istentisztelet alatt úgy éreztem, hogy az Ige minden szava rólam szól. Egyszerre volt félelmetes és megnyugtató. Az Úr ennyire ismer engem? Tudja mennyi bűnöm van? És mégis várt rám, szeret és megbocsát? Én már akkor igent mondtam.

Eddig visszatartott a félelem, bűnösnek éreztem magam a félresikerült életemért –

ráadásul a kapcsolatom, amiben már évek óta voltam, tudtam, hogy nem Istennek tetsző. A barátom még nem volt képes lezárni megromlott házasságát. Végre elég erőt éreztem magamban, hogy letegyem ezt a kapcsolatot. Már nem féltem az egyedüllétől. Tudtam, Isten velem van, őt választva, neki szentelt tiszta életet szeretnék élni.

A Bibliaiskolában sok mindent megértettem, ami segített abban, hogy magamnak is meg tudjak bocsátani. Már tudtam, ha bűneimet bevallom Isten előtt és kérem kegyelmét – Ő leveszi rólam a bűn terhét, és megbocsát. Nem kell takarózni, mert már nem az vagyok, aki voltam. És azt is tudom, hogy az életünket ajándékba kaptuk – bár szabad akaratunk van – nem tehetünk vele azt, amit akarunk. A döntés rajtunk áll – Istennel vagy nélküle – de döntésünk gyerekeinkre is hatással van. Én döntöttem. A Bibliaiskola végén vallást tettem hitemről, konfirmáltam. Köszönöm Istennek, hogy olyan türelemmel várt, és köszönöm a kegyelmet, hogy új életet kaphattam. A fiam, aki akkor végigjárta velem a Bibliaiskolát, az idén konfirmált, ifis csoportba jár.

Isten segítségével sikerült rendezni párkapcsolatomat, mostanra már áldását is kértük házasságkötésünkre. Férjem, anélkül hogy én kértem volna, eljött a Bibliaiskolába, megkeresztelkedett és konfirmált. Mikor mondtam, hogy ez nekem mennyire sokat jelent, azt felelte: ha összekötöttük az életünket, egy úton kell járnunk.

Jelenleg kismamakörbe járok kicsi fiammal, Andrással. Hálás vagyok Istennek, hogy engem is gyermekévé fogadott.

Mile Anita

Imádságaim

Egy-egy igehirdetésre az alábbi imádságokkal válaszolhattunk. Ha tudsz vele azonosulni, ezt te is megteheted.

1. Valaki hiányzik

Mindenható Isten! Engem sok minden érdekelt de igazán most ismertem fel, hogy valójában mindenhol az élet értelmét kerestem.

Köszönöm, hogy türelmesen, sokszor hívtál, és akadályokat legyőzve végre most itt lehetek.

Segíts, hogy míg van lehetőségem, addig döntsek Krisztus mellett. Ámen!

2. Jézus megszólít

Hálát adok Istenem, hogy békességre vágyakozó életemet megkerested.

Köszönöm, hogy személyesen megszólítottál.

Most hozzád térek, szívembe fogadom szavadat, és kérlek végy lakozást bennem és otthonomban.

Segíts örvendező új életre! Ámen!

3. Nagy változás kezdődhet ma!

Magasztallak Istenem, hogy amikor már elveszettnek hittem magamat, Te megszólítottál és elfogadtál és a gyülekezet közösségébe vezettél.

Odaszánom magam Krisztus követésére. Te légy gazdája életemnek, tisztogasd meg gondolataimat, formáld át értékrendemet, hogy újjászületett étellel Téged dicsőítsek. Ámen!

Emlékeztető önmagamnak

Isten megszólító szeretete válaszodra vár. Jelöld be magadnak amiben már döntöttél!

A következő döntéseket hoztam:

- ☐ Felülvizsgálom eddigi életfelfogásomat, értékrendemet.
- ☐ Elhatároztam, hogy változtatok életemen.
- ☐ Érdekel a Szentírás, ezért részt veszek a Bibliaiskola előadásain.
- ☐ Isten segítségét kérve elmondtam a lapon lévő imádságot.
- ☐ Lelki fejlődésemhez címemet megadva kérem a lelkipásztorok segítségét.
- ☐ Másoknak is beszélek a mai napról, döntéseimről.

Segítsen Isten ezek megvalósításában!

Vadász Csilla imádsággal szolgált

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.”

(Mt 5,4)

Hírek

- ♦ **Filmklub** lesz november 23-án, szombaton 17 órától.
- ♦ **Családi istentisztelet** lesz a hittanosok és szüleik számára november 24-én 17 órától.

Imádkozzunk...

- ♦ nemzetünk vezetésének bölcsességéért,
- ♦ egyházunk vezetéséért,
- ♦ gyászolókért.

Gyülekezeti hétvége

a nagygyerdei református templomban, nov. 8-10. között.

Cél: a hívő ember tanítása

Boldogító tudás a Heidelbergi Káté alapján

Nov. 8. péntek, 17:00

„Milyen súlyos a bűnöm és nyomorúságom?”

Nov. 9. szombat, 15:30

„Miképpen szabadít meg Isten a bűnből és nyomorúságból?”

Nov. 9. szombat, 17:00

„Milyen nagy hálával tartozom Istennek szabadításáért?”

Előadók a Hittudományi Egyetem tanárai:

Dr. Kustár Zoltán és Dr. Fekete Károly

A másfél órás alkalmak rendje: áhítat, előadás és megbeszélés.

Nov. 10. vasárnap 8:30 és 10:30: Úrvacsorás istentisztelet

Szolgál: Dr. Fekete Károly

„Növekedjetek az Isten ismeretében!” (Kol 1, 10)

Szívárvány –

a Debrecen-Nagygyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

21. évfolyam 11. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 600 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu